

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/52/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4114218533
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4114218533.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Soni Vackovej, v právnej veci žalobkyne: C. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. XXX/XX, N., zastúpená Q.. V. Jakubíkovou, advokátkou, so sídlom ul. Fraňa Mojtu 43 N., proti žalovaným: 1/ Ing. V. M., rod. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. XXXX/X N., zastúpená Mgr. Jánom Polákom, advokátom, Miletičova 64 Bratislava, 2/ D. B., rod. M., nar. 4. XX. XXXX, bytom V. rad XXX/XX K., prechodne bytom N. cesta XXX/XX N., zastúpená Q.. W. Gráčikom, advokátom, Farská 40, N., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalobkyne a žalovanej v druhom rade proti rozsudku Okresného súdu N. (ďalej „súd prvej inštancie“) zo dňa 25. apríla 2019 č.k. 17C/120/2014-541 v spojení s opravným uznesením zo dňa XX. mája 2021 č.k. 17C/120/2014-647 (ďalej „rozsudok súdu prvej inštancie“), takto

rozhodol:

I.Odvolací súd návrh žalobkyne na prerušenie konanie zamietla.

II.Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti výroku IV. **p o t v r d z u j e .**

III.V napadnutej časti výroku II. o náhrade trov konania v zamietajúcej časti a vo výroku V. o trovách konania, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1.Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým), súd prvej inštancie žalobu voči žalovanej v prvom rade zamietol (výrok I.), žalovanej v prvom rade priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktoré je povinná zaplatiť žalobkyňa (výrok II.), o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím (výrok III.), určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností evidovaných Okresným úradom N., katastrálny odbor pre obec N., katastrálne územie D., zapísaných na liste vlastníctva číslo XXXX, parcela číslo XXXX, záhrady o výmere 237 m², parcela číslo XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 61 m² a parcela číslo XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 142 m², rodinný dom s prístavbou súpisné číslo XXX, postavený na parcele číslo XXXX/X v celosti (výrok IV.). Žalobkyňa voči žalovanej v druhom rade priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktoré je povinná zaplatiť žalovaná v druhom rade (výrok V.), o výške náhrady trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím (výrok VI.).

1.1. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobkyňa bola výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, nachádzajúcich sa v okrese N., obec N., katastrálne územie D., zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, ako parcela č. XXXX - záhrady o výmere 237 m², parc. č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 61 m² a parc. č. XXXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 142 m², rodinný dom s prístavbou súp. číslo XXX na parc. č. XXXX/X v celosti (ďalej aj „predmetné nehnuteľnosti“, či „sporné nehnuteľnosti“).

1.2. Žalobkyňa bola v zlej finančnej situácii, prostredníctvom internetu sa skontaktovala s Q. W., ktorý žalobkyňu podrobne oboznámil s možnosťou poskytnutia finančnej čiastky, s následným prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a po uhradení, resp. po zabezpečení úveru a po splatení zapožičanej čiastky, bola poučená o možnosti spätného prevodu vlastníctva. Svedok potvrdil, že sa neuzatvárala zmluva o zabezpečovacom prevode práva, ale uzatvárala sa kúpna zmluva, čo odôvodňoval tým, že klienta nepoznajú, môže mať kopu ďalších podlžností, kde sa môže zapísať aj viacej exekútorov a podlžnosť môže byť väčšia ako celá nehnuteľnosť, čo je lepšie dokladovať kúpnu zmluvou a taktiež, pre poskytnutie úveru je lepšie, keď je uzavretá kúpna zmluva. Svedok uviedol, že žalobkyňu o tom riadne informoval a odovzdal žalobkyňi sumu 15000 eur, ktorú žiadala titulom pôžičky. Následne bola vyhotovená kúpna zmluva D. S., ktorú žalobkyňa v domnienke, že ide podpisovať predtým predloženú zmluvu o pôžičke na sumu 15 000 eur a dobu splatnosti päť týždňov, dňa 08. 06. 2012, podpísala. Kupujúcou v predmetnej kúpnej zmluve bola žalovaná v prvom rade. Dňa 29. 11. 2012 uzavrela žalovaná v prvom rade so žalovanou v druhom rade kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli sporné nehnuteľnosti a na základe ktorej bolo vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam prevedené na žalovanú v druhom rade. Žalobkyňa sa žalobou domáha určenia, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností z dôvodu, že kúpna cena dohodnutá v kúpnej zmluve jej nikdy vyplatená nebola a tiež z dôvodu, že sa so žalovanou dohodla na zabezpečení pohľadávky tak, že na žalovanú v prvom rade dočasne prevedie vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam na dobu päť týždňov s tým, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam po splatení pohľadávky prevedie naspäť na žalobkyňu. Žalobkyňa sa teda domnievala, že úmyslom bolo uzatvoriť zmluvu o zabezpečovacom prevode práva, o čom bola aj zo strany Q. ubezpečená.

1.3. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 37 ods. 1, § 39, § 41a, § 132, § 133 ods. 2, § 588 Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov).

1.4. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že spornou skutočnosťou v danom konaní bolo, či zo strany žalovanej v prvom rade pri kúpnej zmluve bola žalobkyňi skutočne vyplatená finančná čiastka vo výške 150 000 eur a či skutočne došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy ohľadom predaja predmetnej nehnuteľnosti. Vzhľadom k tomu, že predmetom konania je určenie vlastníckeho práva, skúmal súd prvej inštancie existenciu naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení. Dospel k záveru, že žalobkyňa preukázala naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, keďže jej právne postavenie sa stalo neistým, nakoľko žalovaná popiera právo žalobkyne, čo vyvoláva existenciu stavu objektívnej právnej neistoty.

1.5. Na základe zisteného skutkového stavu mal súd prvej inštancie preukázané, že ani jedna zo strán, či už žalobkyňa alebo žalovaná v prvom rade nemali skutočnú a vážnu vôľu uzavrieť kúpnu zmluvu, žalobkyňa si chcela požičať peniaze na úhradu splátok z dôvodu, že bola dlhodobo práceneschopná a dostala sa do finančnej tiesni. Žalovaná v prvom rade jej chcela požičať peniaze a nekúpiť od nej nehnuteľnosť, čiže v skutočnosti sa mal týmto úkonom zastrieť iný právny úkon a to pôžička zabezpečená nehnuteľnosťou, ktorú poskytla žalovaná v prvom rade žalobkyňi. Táto skutočnosť vyplýva jednak z výpovede žalobkyne, zhodne aj z výpovede svedka W., ktorý potvrdil, že vedel o zlej finančnej situácii žalobkyne, vysvetlil jej, že sa uzavrie kúpna zmluva a do troch mesiacov, keď si vybaví úver, môže predmetnú nehnuteľnosť naspäť odkúpiť za cenu, ktorá jej bola poskytnutá. O tom, že žalobkyňa mala záujem o spätnú kúpu svedčí skutočnosť tvrdená svedkom W., že žalobkyňa spolupracovala pri znaleckom posudku, ktorý je potrebný pri spätnom odkúpení. Na základe tohto dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyňa a žalovaná v prvom rade len predstierali uzavretie kúpnej zmluvy, pretože v skutočnosti mali vôľu zabezpečiť pohľadávku žalovanej v prvom rade z titulu pôžičky poskytnutej žalobkyňi.

1.6. Ďalej dôvodil tým, že kúpna zmluva nebola uzatvorená vážne, absentovala tam vôľa, jej vážnosť, táto je simulovaná zmluvou, a preto je podľa § 37 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Skutočnosť, že medzi žalobkyňou a žalovanou v prvom rade došlo k simulácii právneho úkonu nasvedčuje aj to, že žalobkyňa od uzavretia spornej kúpnej zmluvy zo dňa 08. 06. 2012 v nehnuteľnosti naďalej býva, uhrádza všetky náklady s ňou spojené. Samotná žalovaná v prvom rade, potom, čo jej oznámila, že došlo k predaju predmetnej nehnuteľnosti, jej oznámila, že môžu nehnuteľnosť ešte užívať, že ešte rok počkajú a potom sa ozvú. Tieto skutočnosti potvrdila aj žalovaná v druhom rade vo svojej výpovedi. Medzi stranami sporu, žalobkyňou a žalovanou v prvom rade, išlo o systém, ktorým sa žalobkyňi, ako dlžníčke, poskytla pôžička, ktorá bola zároveň zabezpečená tak, že pokiaľ nevráti peniaze, stratila možnosť späť odkúpiť svoju nehnuteľnosť. Súd prvej inštancie poukázal aj na skutočnosť, že predmetná vec je aj predmetom trestného konania, v ktorom bola podaná obžaloba na Q. W. a spol., práve aj pre tento skutok. Dodal, že práve takýto mechanizmus predstavuje obchádzanie zákona, nakoľko de iure je deklarovaný iný právny režim vzájomných vzťahov, než de facto.

Mechanizmus zmlúv má jediný cieľ, aby sa zámerne dosiahol výsledok právnou normou nepredvídaný a nežiaduci, čiže, aby bola poskytnutá a zabezpečená pôžička a aby takéto poskytnutie peňazí bolo zabezpečené nehnuteľnosťou, avšak, aby tieto úkony neboli dosiahnuté štandardnými postupmi tak, ako to predvídajú normy súkromného práva, teda zmluvou o pôžičke a súvisiacou zmluvou o zabezpečení záväzku, či už zriadením záložného práva alebo zabezpečovacím prevodom práva.

1.7. Súd prvej inštancie na podporu správnosti záveru o neplatnosti simulovaného a disimulovaného právneho úkonu, poukazuje tiež na článok V. druhá veta kúpnej zmluvy, uzavretej dňa 08. 06. 2012, medzi žalobkyňou a žalovanou v prvom rade, kde kupujúci prehlasuje, že stav predmetných nehnuteľností jej je dobre známy z osobnej z ohliadky, hoci žalovaná v prvom rade nikdy nebola v byte žalobkyne na ohliadke, čo žalovaná v prvom rade ani nepoprela. Zároveň poukázal na článok VI. predmetnej kúpnej zmluvy, kde sa uvádza, že predávajúca sa zaväzuje fyzicky odovzdať kupujúcej prevádzané nehnuteľnosti špecifikované v článku 11 zmluvy najneskôr do 90 dní od podpísania zmluvy. Z tohto ustanovenia mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa mohla predmetnú nehnuteľnosť užívať 90 dní. Práve týmto časovým rozsahom je podľa názoru súdu, vymedzená splatnosť pôžičky poskytnutej žalobkyňi, čiže určená lehota, dokedy si mala žalobkyňa vybaviť úver na splatenie požičanej sumy, aby následne sa mohol zrealizovať spätný predaj predmetnej nehnuteľnosti.

1.8. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobkyňi nikdy nebola vyplatená kúpna cena vo výške 150 000 eur tak, ako je uvedené v kúpnej zmluve. Bola jej vyplatená iba čiastka 15 000 eur, čo jednoznačne bolo potvrdené zhodnými výpoveďami tak žalobkyne, ako aj svedka Jozefa W.. Na základe týchto skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že kúpna zmluva, ktorá bola medzi stranami sporu a to žalobkyňou a žalovanou v prvom rade uzavretá dňa 08. júna 2012, je kúpna zmluva so simulovaným právnym úkonom (a teda v rozpore s ustanovením § 37 Občianskeho zákonníka). Súčasne predmetnou zmluvou, ako aj jej účelom, obsahom, dochádza k obchádzaniu zákona, čo je v rozpore s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Ide o absolútne neplatný právny úkon, v dôsledku ktorého vlastníčkou nehnuteľnosti zostala naďalej žalobkyňa, pretože nenastal účinok platného prevodu vlastníckeho práva z kupujúcej, žalovanej v prvom rade, na žalovanú druhom rade, keďže žalovaná v prvom rade nebola vlastníčkou nehnuteľnosti, nemohla preto v zmysle ustanovenia § 123 Občianskeho zákonníka disponovať s nehnuteľnosťou a dokonca sa nemohlo ani zriadiť záložné právo v prospech žalovanej v druhom rade k predmetnej nehnuteľnosti. Takýto úkon v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je neplatný a žalobkyňa má naliehavý právny záujem na určení, a to aj s prihliadnutím aj na ustálenú prax, podľa ktorej je naliehavý právny záujem daný, ak na podklade požadovaného určenia možno dosiahnuť zmenu zápisu v katastri nehnuteľností (6 Cdo 137/2017). Keďže nedošlo k platnému prevodu vlastníckeho práva zo žalobkyne na žalovanú v prvom rade a zároveň ďalším prevodom na žalovanú v druhom rade, žalobkyňa zostáva výlučnou vlastníčkou svojej predmetnej nehnuteľnosti naďalej. Súd prvej inštancie žalobe žalobkyňi v plnom rozsahu vyhovel, pričom sa už nezaoberal ďalej kúpnu zmluvou uzavretou medzi žalovanou v prvom rade a žalovanou v druhom rade v zmysle ustanovenia § 34 ods. 2 zákona o katastri nehnuteľnosti (zákon číslo 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností v znení neskorších predpisov, ďalej len „katastrálny zákon“).

1.9. Súd prvej inštancie žalobu žalobkyne voči žalovanej v prvom rade zamietol z dôvodu nedostatku jej vecnej pasívnej legitímácie, a to z dôvodu, že predmetom sporu je nárok žalobkyne na určenie vlastníckeho práva, otázka platnosti kúpnej zmluvy bola posudzovaná ako prejudiciálna otázka vo vzťahu k určeniu veci vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, preto žalovaná 1/ nie je vecne pasívne legitimovaná.

1.10. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1, ods. 2 a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon číslo 160/2015 Z. z., ďalej len „CSP“) a úspešnej žalobkyňi voči žalovanej v druhom rade priznal plnú náhradu trov konania. Vzhľadom na skutočnosť, že žaloba bola voči žalovanej v prvom rade zamietnutá, žalovaná v prvom rade bola v konaní úspešná, súd jej priznal plnú náhradu trov konania voči žalobkyňi.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla odvolaním žalovaná v druhom rade, a to proti výrokom číslo IV., V. a VI. Dôvodila, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

2.1. Namieťa, že súd prvej inštancie sa dopustil viacerých procesných pochybení. Uvádza, že jej nebol doručený žiadny písomný návrh žalobkyne, ktorým by využila akékoľvek prostriedky procesného útoku

a prostriedky procesnej obrany. Poukázala tiež na nezákonný procesný postup súdu prvej inštancie, keď bol súdu zo strany žalobkyne doručený prípis zo dňa 16. 03. 2018, pričom jej tento prípis doručený nebol. Súd prvej inštancie sa dokonca na pojednávanie dňa 03. 05. 2018 snažil zabezpečiť svedkov, pričom týmto nezákonným postupom jej nebolo umožnené dostatočne sa pripraviť na predmetné pojednávanie. Necháva na zvážení odvolacieho súdu, či takýmto postupom nedošlo k zásahu do jej práva na spravodlivé súdne konanie. Vytýka súdu prvej inštancie aj opätovné predvolávanie svedkov W. a S. na pojednávanie napriek tomu, že títo už boli v konaní vypočutí. Na pojednávaní dňa 18. 09. 2018 bola predložená fotokópia príjmového pokladničného dokladu podpísaného žalobkyňou, potvrdzujúca skutočnosť, že bola žalobkyňi vyplatená, a že táto prevzala sumu vo výške 150 000 eur. K tomuto dokladu sa právna zástupkyňa žalobkyne žiadnym spôsobom nevyjadрила. Žalobkyňa tvrdí, že takáto suma jej nemala byť reálne vyplatená a ak tvrdí, že nemala v záujme podpísať kúpnu zmluvu, ale na druhej strane potvrdila, že podpis na príjmovom doklade je jej podpisom, je prinajmenšom zvláštna, že sa k predmetnému príjmovému dokladu nijako nevyjadрила a to najmä aj s poukazom na závery uvedené v uznesení odvolacieho súdu. Keďže žalobkyňa svojím postojom nijako neozrejmila tieto skutočnosti, tieto zostali aj naďalej nejasné, sporné a nepreukázané. Dodala, že nevyplatenie celej kúpnej sumy predstavuje pre predávajúceho možnosť odstúpenia od zmluvy, ale v žiadnom prípade takáto skutočnosť nepreukazuje zákonný dôvod pre konštatovanie absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy. Vytkla súdu prvej inštancie tiež skutočnosť, že na pojednávaní došlo k vyhláseniu uznesenia, ktorým bolo ukončené dokazovanie a súd prvej inštancie odročil pojednávanie už len za účelom vyhlásenia rozsudku. Do tohto pojednávania nepodala žalobkyňa žiadny návrh na vykonanie dokazovania, preto je toho názoru, že skutkový a ani právny stav, sa v porovnaní so stavom, ktorý tu bol v čase vyhlásenia zrušujúceho uznesenia odvolacím súdom, absolútne nezmenil. K vyhláseniu rozsudku došlo až po viac než siedmych mesiacoch, odo dňa, kedy došlo k odročeniu pojednávania za účelom vyhlásenia rozsudku. Flagrantne tak bolo porušené ustanovenie § 219 ods. 2 CSP, kde je zákonom určená lehota 30 dní, ako najdlhšie obdobie, na ktoré môže byť odročené pojednávanie, za účelom vyhlásenia rozsudku. Súd prvej inštancie túto zrejmu nezákonnosť mal snahu konvalidovať, keď zrušil uznesenie, ktorým bolo pojednávanie odročené za účelom vyhlásenia rozsudku, pričom tento svoj postup nijakým spôsobom nezodôvodnil a doposiaľ nie je zjavné, z akého dôvodu nastal takýto procesný postup. Ako na ďalší nezákonný procesný postup súdu prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že právna zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní dňa 25. 04. 2019 oznámila, že podala súdu návrh, s ktorým opätovne nebola žalovaná v druhom rade oboznámená. Vyjadrenie žalobkyne malo byť doručené aj napriek tomu, že bolo dokazovanie ukončené v dôsledku nedoručenia písomných podaní žalobkyne. Týmto postupom bolo znemožnené nemôže realizovať právo žalovanej v druhom rade vyjadriť sa k procesným úkonom protistrany. V súlade s právom na kontradiktórne konanie, musia mať procesné strany príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj oboznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim. Poukazuje na rozsudok ESLP vo veci C. proti B. republike. Súd prvej inštancie pochybil tiež v tom že oboznamoval spis sp.zn. 14C/315/2015, ktorý bol pripojený po vyhlásení dokazovania za skončené a to bez toho, aby bolo zrušené uznesenie o skončení dokazovania. Bolo tým porušené ustanovenie § 182 CSP. V neposlednom rade vytkol súdu prvej inštancie aj vyhotovenie písomného znenia rozsudku až takmer po roku od jeho vyhlásenia. Týmto postupom bolo porušené ustanovenie § 223 ods. 3 CSP.

2.2. Odvolateľka je tiež toho názoru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je rovnako nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný, ako tomu bolo už aj pri prvom rozsudku, ktorý bol zrušený. V rozsudku nenachádza vysvetlenie, z akých dôvodov súd prvej inštancie vychádzal pri konštatovaní záveru, že si žalobkyňa chcela požičať peniaze a že žalovaná v prvom rade jej mala chcieť požičať peniaze a nie kúpiť jej nehnuteľnosť. Takýto záver s určitosťou nevyplýva z vykonaného dokazovania, najmä nie z výsluchu svedka W. a ani z výsluchu žalobkyne. Súd prvej inštancie podporil vedomosť žalobkyne o tom, že uzatvára kúpnu zmluvu tým, že konštatoval, že žalobkyňa bola s kúpnu zmluvou riadne oboznámená. Preto už len tieto konštatovania súdu sú v rozpore s jeho tvrdením uvedeným v bode 33 napadnutého rozsudku, kde uvádza, že žalobkyňa mala úmysel požičať si peniaze a že žalovaná v prvom rade nechcela kúpiť spornú nehnuteľnosť, ale len požičať žalobkyňi peniaze. Takýto skutkový stav nevyplýval z konania na súde prvej inštancie a vzhľadom na charakter dokazovania, ktoré bolo vykonané pred súdom prvej inštancie po tom, ako mu bola vec vrátená odvolacím súdom, tak tento stav nevyplýval ani z tejto časti. Ani prípadné tvrdenie žalobkyne v prvom rade, že ide o dobrú investíciu, určite nedeklaruje, že nemala v záujme kúpiť nehnuteľnosť žalobkyne. Práve naopak, vyjadrenie ohľadom dobrej investície jednoznačne preukazuje, že žalovaná v prvom rade chcela nehnuteľnosť kúpiť. Aj záver o tom, že žalobkyňa mala záujem odkúpiť nehnuteľnosť späť

do svojho výlučného vlastníctva, je dôsledok, že si musela byť vedomá toho, že vlastnícke právo k nehnuteľnosti o ona sama platne previedla na inú osobu.

2.3. Odvolateľka ďalej súdu prvej inštancie vytyka, že sa vôbec nevysporiadal s výpoveďou žalovanej v prvom rade, z ktorej vyplýva, že mala v záujme spornú nehnuteľnosť kúpiť a určite nie požičať peniaze žalobkyni. Vo vzťahu k žalovanej v prvom rade niet žiadnych pochybností o tom, že mala plnú a vážnu vôľu nadobudnúť nehnuteľnosti, ktoré patrili žalobkyni do svojho vlastníctva. Žalovaná v prvom rade potvrdila, že žiadnu inú zmluvu so žalobkyňou nepodpisovala, čím je jednoznačne vyvrátené tvrdenie o existencii akejsi ničím nepodloženej zmluve o pôžičke, respektíve záložnej zmluve a ani zmluve o zabezpečovacom prevode práva. Je teda neudržateľné tvrdenie súdu prvej inštancie, že žalovaná v prvom rade chcela len požičať peniaze žalobkyni a nekúpiť od nej nehnuteľnosť. Takýto záver nevyplýva zo žiadneho z vykonaných dôkazov. Taktiež ani z výpovede svedka W. nevyplýva, že by sa mala uzatvárať zmluva o pôžičke, ktorá mala byť zabezpečená nehnuteľnosťou. Právne závery súdu sú nepresvedčivé a hlavne nemajú podklad vo vykonanom dokazovaní. Súd prvej inštancie si prispôbil vyjadrenie svedka W., aby mohol tvrdiť, že malo ísť o zmluvu o pôžičke, keď v citovanej časti rozsudku uviedol, že peniaze mali byť žalobkyni poskytnuté, čím navodzuje dojem, že jej mali byť poskytnuté titulom zmluvy o pôžičke. Súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom s výpoveďou svedka W. nevysporiadal a nezaoberal. Ďalej poukázala na pochybnosti ohľadom dohody o spätnej kúpe a to vo vzťahu k času, dokedy malo byť možné odkúpiť si spornú nehnuteľnosť. Svedok W. uvádzal časový údaj 90 dní a žalobkyňa na pojednávaní uviedla dobu 5 týždňov. Súd sa s týmito podstatnými rozdielmi žiadnym spôsobom nevysporiadal.

2.4. Odvolateľka taktiež namieta, že zo strany žalobkyne nebolo unesené dôkazné bremeno vo vzťahu k jej tvrdeniam ohľadne údajnej zmluvy o zabezpečovacom prevode práva. Žiadna takáto zmluva nie je obsahom spisu a zo strany žalobkyne nebola preukázaná existencia takejto zmluvy. Nebola preukázaná ani existencia žiadnej inej zmluvy, najmä nie záložnej zmluvy, ktorou malo dôjsť k zabezpečeniu údajnej pôžičky. Samotná žalovaná v prvom rade vo svojom vyjadrení uviedla, že nepodpísala so žalobkyňou žiadnu zmluvu o zabezpečovacom prevode práva. Nepodpísanie zmluvy o zabezpečovacom prevode práva ani záložnej zmluvy a ani žiadnej inej zmluvy, obsahom, ktorej by bolo zabezpečenie záväzku, je len logickým vyústením toho, že nikdy neexistoval ani žiadny záväzok, respektíve žiadna zmluva o pôžičke uzatvorená nebola. Tvrdenia žalobkyne ohľadom existencie zmluvy o pôžičke a zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, záložnej zmluvy alebo inej zmluvy slúžiacej na zabezpečenie nepreukázané pôžičky, sú len účelovým a hlavne nepreukázanými tvrdeniami žalobkyne.

2.5. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku narába s nepreukázanou skutočnosťou, a to existenciou zmluvy o pôžičke. Následne z tejto nepreukázanej skutočnosti vyvodzuje aj následné umelo vyprodukované tvrdenia o existencii záložného práva alebo zabezpečovacieho prevodu práva. V prvom rade sa mal súd prvej inštancie riadne vysporiadať s existenciou zmluvy o pôžičke. Zabezpečiť totiž možno len existujúci záväzok a bez preukázania existencie zabezpečovaného záväzku, nie je možné hovoriť ani o existencii inštitútov slúžiacich na jeho zabezpečenie. Z tohto vychádza aj právna úprava vzťahujúca sa na záložné právo alebo na zabezpečovací prevod práva.

2.6. Ďalej namieta nesprávne právne posúdenie veci keď súd prvej inštancie uviedol, že kúpna zmluva bola simulovaným právnym úkonom z dôvodu absencie vážnosti vôle, a teda mala byť neplatná podľa § 37 Občianskeho zákonníka. Jej disimulovaným právnym úkonom mal byť právny úkon v podobe prepadného zálohu, respektíve zabezpečovacieho prevodu práva, avšak súd aj tento disimulovaný právny úkon považoval za absolútne neplatný pre rozpor so zákonom a to konkrétne s ustanovením § 151 písm. j), ods. 3 Občianskeho zákonníka, resp. § 553c ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Tento záver súdu prvej inštancie nemôže byť správny, nakoľko strany sporu nemali v záujme uzavrieť záložnú zmluvu ani zmluvu o zabezpečovacom prevode práva a iný záver než vôľa uzavrieť kúpnu zmluvu, z vykonaného dokazovania nevyplýva. Kúpna zmluva zo dňa 08. 06. 2012, uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovanou v prvom rade spĺňa všetky zákonom vyžadované náležitosti kúpnej zmluvy a v žiadnom prípade nie sú naplnené znaky či už záložnej zmluvy a ani zmluvy o zabezpečovacom prevode práva. Neobstojí ani poukaz súdu na to, že žalobkyňa v predmetnej nehnuteľnosti býva, nakoľko je výlučne vecou vlastníka nehnuteľnosti, či nehnuteľnosti nechá užívať treťou osobou a za akých podmienok. Právo s vecou disponovať, je predsa súčasťou vlastníckych oprávnení vlastníka a je na vlastníkovi, aby si určil podmienky užívania svojej nehnuteľnosti. Ani akékoľvek poukazovanie na prebiehajúce trestné konanie nemá žiadne opodstatnenie v danej veci. Poukazovanie súdu na záver o tom, či žalovaná v prvom rade bola na obhliadke domu alebo nie, určite nie je dôvod neplatnosti zmluvy. Ani ničím neodôvodnená teória súdu o tom, že 90 dňová lehota uvedená v kúpnej zmluve, mala byť lehotou splatnosti, je ničím nepodložená a neprípustná. Konštatovanie súdu

prvej inštancie, že žalobkyni nebola vyplatená celá kúpna cena, ale len suma 15 000 eur, je nejasné a neurčité, nakoľko k tomuto konštatovaniu nič iné neuviedol.

2.7. Z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, či je súd toho názoru, že sa kúpnu zmluvou obchádzal zákon alebo či bola kúpna zmluva v rozpore so zákonom.

2.8. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania odvolateľka uviedla, že súd bol povinný skúmať aj to, či nie sú splnené podmienky na postup podľa ustanovenia § 257 CSP. K takémuto konaniu však neprišlo. Preto výrok o náhrade trov konania je nepreskúmateľný.

2.9. Navrhuje zmeniť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietnuť a zaviazat' žalobkyňu na náhradu trov konania.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla odvolaním aj žalobkyňa a to proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie. Dôvodí tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

3.1. Dôvodila tým, že v danom prípade ide o výnimočné okolnosti a sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa na strane žalobkyne, na ktoré súd prvej inštancie pri vydávaní rozsudku nevzhladol. Výnimočnosť spočíva v okolnostiach tejto veci. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie NS SR sp.zn. 2MCdo 17/2000. Súbežne s týmto konaním o určenie vlastníckeho práva prebieha na Okresnom súde Žilina od roku 2017 trestné konanie proti obžalovanému Q. a obžalovanej D. S. za obzvlášť závažný zločin podvodu, predmetom ktorého je aj prípad žalobkyne. Uvádza, že predmetné nehnuteľnosti nikdy nechcela predať žalovanej v prvom rade a ani žalovaná v prvom rade tieto nechcela riadne kúpiť. Vyplýva to z výpovedí svedkov v tejto veci. Podľa obžaloby v trestnom konaní a konaní podanej na Okresný súd Žilina, predmetom trestného konania sú aj ďalšie prípady bytovej mafie, ktorá sa nezdráhala jednoduchých a neskúsených ľudí v tiesni pripraviť pripravovať systematicky o strechy nad hlavou. Q., ktorý bol aj v tejto veci vypočutý ako svedok, podrobne opísal uzavretie kúpnej zmluvy so žalovanou v prvom rade, uzavretie zmluvy, vyplatenie kúpnej ceny, na ktorú sumu si už s odstupom rokov presne nepamätal, ale uviedol sumu 10 000 - 15 000 eur.

3.2. Súdu prvej inštancie viackrát dokladala potvrdenia o svojom zdravotnom stave a uviedla, že od roku 2011 mala výrazne zhoršený zdravotný stav, bolesti, opuchy rúk, lakťov, nemohla sa obliecť, uchopiť riadne predmety do ruky, riadne sa hýbať a fungovať. Trpela silnými bolesťami kolien, bedrových kĺbov a dlho jej nevedeli určiť diagnózu a riadnu liečbu. Dlhodobo bola práceneschopná, kedy klesol jej rodinný príjem a nebola schopná riadne a včas splácať poskytnuté pôžičky. Nebankovky aj banky zasielali výzvy na zaplatenie a výzvy na možnosti riešenia jej dlhov dražbami. V tomto nepriaznivom období a v zlom zdravotnom a psychickom stave našla inzerciu a chcela riešiť zaplatenie dlhov cez obžalovaných. Tí už mali zabezpečenú sieť poskytovateľov finančných prostriedkov (žalovaná v prvom rade) na poskytovanie pôžičiek fyzickým osobám, na ich oddženie a následne vykonávanie podvodných prevodov nehnuteľností. Žiadnym spôsobom sa nepričinila o takýto výsledok, že je toho času bez strechy nad hlavou.

3.3. Navrhuje odvolaciemu súdu, aby zobral do úvahy vyššie uvedené skutočnosti, že sú to dôvody hodné osobitného zreteľa a v súlade s ustanovením § 390 písm. a/ CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. tak, že žalovanej v prvom rade náhradu trov konania neprizná.

4. Žalovaná v druhom rade v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedla, že jej sa výrok, proti ktorému sa žalobkyňa odvolala, netýka. Tvrdenie žalobkyne, že ona v zásade nechcela previesť svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, a že tieto skutočnosti vyplývajú z výpovedí svedkov, nie je pravdivé a už vôbec nejde o tvrdenia, ktoré by nachádzali akýkoľvek podklad vo vykonanom dokazovaní. Nestotožňuje sa s tým, že žalobkyňa poukazuje na momentálne prebiehajúce trestné konanie na Okresnom súde Žilina, nakoľko záver o tom, že tak takéto konanie prebieha, nemá absolútne žiadny význam pre toto konanie. Odvolanie žalobkyne je nedôvodné.

5. K odvolaniu žalovanej v druhom rade sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá považuje odvolanie za nedôvodné a navrhuje odvolaciemu súdu potvrdiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroko IV., V., VI. Sporný prevod nehnuteľností medzi žalobkyňou a žalovanou v prvom rade vyplýva z vykonaného dokazovania, zo súdneho spisu a doložených podkladov a tiež z trestného konania proti Q. a D. Proti týmto je vedené trestné konanie pre pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu. Prevod nehnuteľností vôbec nebol štandardný a v súlade s ustanovením § 588 Občianskeho zákonníka, ako sa snaží súdu deklarovať žalovaná v druhom rade.

5.1. Opätovne navrhuje, aby súd rozhodol najskôr o jej návrhu na prerušenie konania, o ktorom súd prvej inštancie doteraz nerozhodol. Trestné konanie, ktoré prebieha na Okresnom súde Žilina súvisí bezprostredne s týmto civilným konaním, v obžalobe je uvedených 11 obdobných skutkov s rovnakým scenárom, fiktívnymi prevodmi nehnuteľností, nevyplatenými kúpnyimi cenami, podvedenými vlastními nehnuteľnosťami po celom území Slovenskej republiky.

5.2. Žalovaná v druhom rade tvrdí, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, nepredložila súdu prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom žiadne prostriedky procesnej obrany a procesného útoku, žiadne nové dôkazy na preukázanie svojich tvrdení o podpísaní zmluvy a prevzatí finančnej pôžičky, resp. kúpnej ceny v sume 15 000 eur. Nemá žiadny hodnoverný dôkaz o svojom tvrdení, že celá transakcia prebehla práve takto a prevzala som len sumu 15 000 eur a nie ako tvrdia žalovaní, a ako je uvedené v zmluve a príjmovom pokladničnom doklade, sumu 150 000 eur. Ďalej uvádza, že vždy od začiatku konania tvrdila, že požiadala o poskytnutie pôžičky na inzerát cez sprostredkovateľa Q. W. a bola jej poskytnutá len suma 15 000 od žalovanej v prvom rade. Taká je jej výpoveď zaprotokolovaná v trestnom konaní a tiež aj v tomto civilnom konaní. Potrebovala riešiť svoje splatné dlhy voči Poštovej banke, Slovenskej požičovni, Tatrabanke v sume 15 000 eur. Mala zdravotné problémy dlhodobo bola práceneschopná a nemala finančné prostriedky. Nikdy nemala záujem nehnuteľnosti predávať, pretože štvorčlenná rodina sa nemala kam vysťahovať a má citovú väzbu k zdedeným nehnuteľnostiam. Q. W. vo svojej výpovedi na súde takto aj vypovedal, že žiadala podľa jeho vedomostí pôžičku vo výške 10 000 až 14 000 eur, pričom pripustil aj sumu 15 000 eur. Nikdy neprevzala finančnú sumu 150 000 eur. To, že podpísala kúpnu zmluvu, príjmový doklad na sumu 150 000 eur nevie inak vysvetliť a odôvodniť svoj podpis na týchto dokumentoch len tak, že boli pripravené dve varianty kúpnej zmluvy. Prvý variant s podmienkami, ktoré mi vopred predostreli a prisľúbili splniť, t.j. sumu 15 000 eur, prevod na päť týždňov na žalovanú v prvom rade, vypísaný príjmový pokladničný doklad na sumu 15 000 eur. V notárskej kancelárii mi W. predložil druhý variant kúpnej zmluvy so sumou 150 000 eur a následne mi predložil doklady na sumu 15 000 eur, kde dodatočne dopísal nulu a to je suma potom 150 000 eur. W.ovi dôverovala, že je seriózný človek, a tak pri podpise zmluvy u notára tieto neprekontrolovala, či sa jedná o totožné zmluvy, ktoré jej boli predložené na kontrolu na chodbe úradu. Teraz si uvedomuje, že tak mala urobiť a prekontrolovať text zmluvy a vyhnúť sa týmto následkom. Z celého trestného konania vyplýva vysoko sofistikované konanie obžalovaných, vopred naplánované a zinscenovanie konkrétnych prevodov nehnuteľností do najmenších podrobností. Keď si po podpísaní zmluvy žiadala vydanie jednej zmluvy, bolo jej povedané, že zmluvy musí ešte investorka podpísať. Následne sa už nevedela W.ovi dovolať. Po nahliadnutí do trestného spisu jej bolo jasné, že aj s ostatnými poškodenými boli pôžičky a prevody nehnuteľností riešené obdobne ako s ňou bez toho, aby boli doklady vydané aj ostatným poškodeným.

5.3. Ďalej žalobkyňa poukazuje na rozpory v tvrdeniach žalovanej v prvom rade.. Dodáva, že minimálne 11 skutkov, ktoré sú uvedené v obžalobe, mali totožný scenár. Nestotožnila sa s tvrdením žalovanej v druhom rade, že podpísala príjmový pokladničný doklad na sumu 150 000 eur, pretože už v konaní pred súdom prvej inštancie uviedla, že tento pokladničný doklad videla prvýkrát, zdá sa, že je to jej podpis, ale ona túto sumu nepodpisovala. Je toho názoru, že sporná zmluva so žalovanou v prvom rade je neplatná, keď absentujú podstatné náležitosti právneho úkonu a následná kúpna zmluva uzatvorená medzi žalovanou v prvom rade a žalovanou v druhom rade je neplatná z dôvodu, že bol porušený základný princíp občianskeho práva, a to, že nikto nemôže na iného preniesť viac práv ako sám má.

6. Žalovaná v druhom rade vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedla, že vyjadrenie žalobkyne nenadväzuje na to, čo uviedla v odvolaní. Žalobkyňa sa venuje priebehu trestného konania na Okresnom súde Žilina. Z tohto dôvodu je potrebné toto podanie žalobkyne považovať za samostatné podanie a nie za vyjadrenie k odvolaniu žalovanej v druhom rade. Žiada zohľadniť odvolacím súdom túto skutočnosť, že v podstate nešlo vôbec o vyjadrenie k odvolaniu, taktiež žiada zohľadniť prezumpciu nevinu, nakoľko trestné konanie nebolo právoplatne skončené. Návrh na prerušenie konania nepovažuje za dôvodný a tento je neprípustný aj z toho dôvodu, že predmetné trestné konanie môže byť právoplatne skončené za veľmi dlhú dobu, v dôsledku čoho by vznikali na strane žalovanej v druhom rade nenahraditeľné ujmy spojené s nemožnosťou užívať nehnuteľnosť, za ktorú riadne platí nemalé splátky úveru. Žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať žalovanej v druhom rade náhradu trov konania.

7. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., účinný od 01. 07. 2016, ďalej iba „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané a v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 363 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie,

viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods.1, § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej v druhom rade nie je dôvodné, odvolanie žalobkyne v časti náhrady trov konania žalovanej v prvom rade vyhodnotil ako dôvodne podané. Vzhľadom na skutočnosť, že rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej v jeho výroku je vecne správny, napadnutý rozsudok, okrem výrokov o náhrade trov konania, podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

8. Predmetom konania v danej veci je žaloba žalobkyne, ktorou sa domáha určenia, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností evidovaných Okresným úradom N., katastrálnym odborom pre obec N., katastrálne územie D., zapísaných na liste vlastníctva číslo XXXX, nehnuteľnosti registra „C“ evidované na katastrálnej mape, parcelné číslo XXXX, záhrady o výmere 237m², parcelné číslo XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 61m² a parcelné číslo XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 142 m², rodinný dom s prístavbou súpisné číslo XXX postavený na pozemku parcelné číslo XXXX/X v celosti. V súčasnej dobe je ako vlastníčka nehnuteľností zapísaná žalovaná v druhom rade. Žalovaná v prvom rade mala v júni 2012 poskytnúť žalobkyni finančnú sumu vo výške 15 000 eur s tým, že do doby, pokiaľ jej predmetnú sumu (dohodnutá doba vrátenia mala byť 5 týždňov), prevedie žalobkyňa na žalovanú kúpnu zmluvou vyššie uvedené nehnuteľnosti, zapísané na LV č. XXXX pre katastrálne územie D.. Dňa 08. 06. 2012 uzavreli kúpnu zmluvu, avšak, ako zistila zo zmluvy evidovanej na správe katastra, kúpna cena bola uvedená už vo výške 150 000 eur, ktorá kúpna cena jej nikdy vyplatená nebola. Podľa jej tvrdenia, nemala byť uzavretá kúpna zmluva, ale zmluva o zabezpečovacom prevode práva. Následne žalovaná v prvom rade dňa 29. 11. 2012 previedla vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam na žalovanú v druhom rade a to kúpnu zmluvou. Žalobkyňa kúpnu zmluvu zo dňa 08. 06. 2012 uzavretú medzi ňou a žalovanou v prvom rade považuje za absolútne neplatný právny úkon z dôvodu uvedenia do omylu v tom, že vôbec nemala byť uzavretá kúpna zmluva, ale zmluva o zabezpečovacom prevode práva.

8.1. Súd prvej inštancie prvým rozsudkom zo dňa 14. 10. 2015 sp.zn. 17C/120/2014-308 vyhovel žalobe žalobkyne a určil, že je výlučnou vlastníčkou ňou špecifikovaných (sporných) nehnuteľností. V dôsledku odvolania podaného žalovanými v prvom a v druhom rade, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie uznesením zo dňa 11. 10. 2017 sp.zn. 25Co/607/2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom tohto postupu odvolacieho súdu bola predovšetkým nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, nezdôvodnenie samotného výroku napadnutého rozsudku, nezdôvodnenie aplikácie ustanovenia § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, nevysvetlil obchádzanie zákona, rozpor s dobrými mravmi, konanie v omyle.

8.2. Súd prvej inštancie následne rozhodol v danej veci napadnutým rozsudkom (zo dňa 25. 04. 2019), ktorý opravil opravným uznesením zo dňa 26. 05. 2021, v ktorom opravil označenie priezviska žalovanej v druhom rade. Kúpnu zmluvu zo dňa 08. 06. 2012 vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon z dôvodu absencie vôle zmluvných strán uzavrieť kúpnu zmluvu, kúpna zmluva je simulovaným a disimulovaným právnym úkonom, nakoľko sa ňou obchádza zákon. Z tohto dôvodu nemohla žalovaná v prvom rade platne uzavrieť ani následnú kúpnu zmluvu so žalovanou v druhom rade.

8.3. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla odvolaním vo vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania žalovaná v druhom rade. Namietala predovšetkým nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, procesné pochybenia súdu prvej inštancie, nesprávne zistenie skutkového stavu, ako aj nesprávne právne posúdenie veci.

8.4. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku II., t.j. v časti náhrady trov konania v zamietajúcej časti voči žalovanej v prvom rade, napadla odvolaním žalobkyňa namietajúc, že súd prvej inštancie neposúdil dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanej v prvom rade.

9. Podľa § 387 ods.1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP zakotvuje koncepciu zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie podľa § 220 ods. 2 CSP, ale obmedzí sa len na skonštatovanie

správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia. Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako neoddeliteľnej súčasti práva na spravodlivý súdny proces neznamená povinnosť súdu dať odpoveď na všetky argumenty účastníka, ale len na argumenty zásadného významu, t. j. pre vec rozhodujúce.

10.1. Odvolací súd v zmysle § 380 ods. 1 CSP, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, nakoľko bola jeho argumentácia vecne správna, objektívna a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa tak hmotnoprávnu, ako aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmanej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 380 ods. 2 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

10.2. V danej veci odvolací súd preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, zistil síce procesné vady konania, avšak tieto neboli takého charakteru a intenzity, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

11. Odvolací súd, rozhodujúc o odvolaní podanom žalovanou v druhom rade, súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovanej v druhom rade a skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, preskúmal v danej veci tak napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, konanie, ktoré mu predchádzalo a tiež dôvody odvolania a skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec právne posúdil. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaná v druhom rade sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvého stupňa nestotožňuje, neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie vyššie citované zákonné ustanovenie. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe žalobkyne vyhovel.

12. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o existencii naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení.

12.1. Podľa § 137 písm. c/ CSP žalobou možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného právneho predpisu.

12.2. Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa zvolila správny nástroj ochrany svojich práv a to určovaciu žalobu, keď vlastníkom nehnuteľností, ktoré sú predmetom žaloby, je v katastri nehnuteľností zapísaná žalovaná v druhom rade, preto vo vzťahu k tejto osobe má naliehavý právny záujem na požadovanom určení. S prihliadnutím na význam zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností je odôvodnený záver, že právne postavenie žalobkyne v takejto situácii je neisté a bez požadovaného určenia by jej vlastnícke právo bolo ohrozené. Pretože rozhodnutie súdu o určení vlastníckeho práva je podkladom na vykonanie zmeny v katastri nehnuteľností, je žaloba o určení vlastníckeho práva spôsobilým právnym prostriedkom na odstránenie neistoty o skutočných právnych vzťahoch medzi stranami sporu. Umožňuje totiž dosiahnuť zhodu medzi skutočným právnym stavom a stavom zapísaným v katastri nehnuteľností. Naliehavý právny záujem je daný vtedy, ak v prípade, že súd žalobe vyhovie, dôjde k zmene právneho postavenia žalobkyne. Podľa ustanovenia § 228 ods. 1 CSP rozsudok o určení vlastníckeho práva je záväzný pre účastníkov konania a zároveň je podkladom pre vykonanie zmeny v zápise vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností. V danej veci preto možno konštatovať, že žalobkyňa má naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, a preto určovacia žaloba je vhodným procesným nástrojom na ochranu jej práv. V tejto súvislosti odvolací súd

poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 56/2003, z ktorého záverov vyplýva, že ak je žalovaný zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník spornej nehnuteľnosti, žalobca má naliehavý právny záujem na určení svojho vlastníckeho práva.

13. Odvolací súd sa v stotožnil i so záverom súdu prvej inštancie o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalobkyňou a žalovanou v prvom rade dňa 08. 06. 2012, predmetom ktorej boli vyššie špecifikované nehnuteľnosti.

13.1. Za situácie, že súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil skutkový stav, z ktorého vyplýva, že žalobkyňa z dôvodu finančnej tiesni cez inzerát oslovila svedka W. o poskytnutie finančných prostriedkov titulom pôžičky v sume 15 000 eur. Svedok jej predmetnú sumu prisľúbil poskytnúť za situácie, že za túto pôžičku bude „ručiť nehnuteľnosťami“, ktorých vlastnícke právo zmluvou prevedie na „investorku“, a keď si zabezpečí finančné prostriedky, tak do 90 dní môže predmetné nehnuteľnosti opäť naspäť získať. Tento postup vo svojom výsluchu potvrdil svedok W. (pojednávanie dňa 15. 06. 2015). Konkrétne v tejto výpovedi uviedol: „Pracoval pre pani S. ktorá mala realitnú kanceláriu a vždy sa to robilo predajom nehnuteľností a spätným odkupom predmetnej nehnuteľnosti, robilo sa to pri akejkolvek finančnej čiastke. S pani S. to mal zaužívané tak, že vždy stiahol do notebooku všetky fotografie tak nehnuteľností, ako aj dokumentov, ktoré boli potrebné k zmluve. Na druhý deň pani S. povedala, že na toto určite nájde kupujúceho. Za nejaký čas pár dní mu pani S. odovzdala nachystané a podpísané kúpne zmluvy, návrhy na vklad a peniaze 10 000 až 14 000 eur, presne si nepamätá. Zmluva sa podpísala pred notárom a on odovzdal žalobkyni sumu od 10 000 do 14 000 eur, až 15 000 eur, viac to nebolo. Dodal, že sa rozprávali aj o spätnej kúpe, kde spätná kúpa pozostávala zo sumy, ktorá jej bola vyplatená plus 10% provízia pre realitnú kanceláriu a plus náklady spojené s prevodom a 3% mesačne za každý mesiac, kým žalobkyňa nehnuteľnosti neodkúpi späť“. Potvrdil tiež, že žalobkyňa kúpnu cenu v sume 150 000 eur nedostala. V tejto výpovedi ešte uviedol, že S. mu povedala neskôr, že sa na predmetnej nehnuteľnosti dobre nabalila, nakoľko na žalovanú v druhom rade vybavila úver 150 000 eur a že jej zostalo z toho kopu peňazí. Svedkyňa S. odmietla v konaní vypovedať, avšak potvrdila, že so žalovanou v prvom rade sa pozná tri roky a boli kamarátky. Na ďalšie otázky súdu prvej inštancie odmietla vypovedať.

13.1.1. Žalovaná v prvom rade vo výpovedi na pojednávaní na súde prvej inštancie potvrdila, že jej svedkyňa S. ponúkla na kúpu nehnuteľnosť na Q. ulici v N. s tým, že je na predaj za 150 000 eur. Keďže však žalovaná v prvom rade mala k dispozícii iba sumu 31 000 eur, za nehnuteľnosť svedkyňi S. zaplatila iba túto sumu. Dohodli sa, že s nehnuteľnosťou nebude nakladať, že kupca nájde svedkyňa S., do roka nehnuteľnosť predá a jej vráti finančné prostriedky, ktoré do toho vložila s dohodnutým 10% úrokom. K predaju nehnuteľnosti v prospech žalovanej v druhom rade (kupujúca) došlo 29. 11. 2012, žalovaná v prvom rade potvrdila, že prevzala ňou vloženú sumu, zvýšenú o 10%. Potvrdila tiež, že takýchto obchodov bolo so svedkyňou S. viacej, uzavrela približne 10 zmlúv, kde sa podieľala vo výške rôznych vkladov, podľa toho, koľko mala k dispozícii finančných prostriedkov. Vždy jej boli ňou vložené finančné prostriedky vrátené s 10% výnosom. Potvrdila tiež, že vypísala príjmový pokladničný doklad pre pani J. na prevzatie čiastky 150 000 eur s dátumom 08. 06. 2012, na ktorom doklade nebol podpis príjemcu a tento doklad odovzdala pani S. bez podpisu žalobkyne ako príjemcu. Z výpovede žalovanej v prvom rade totiž jednoznačne vyplýva, že kúpnu zmluvu uzavrela iba z dôvodu, že jej to ponúkla svedkyňa S. a že mohla na tom zarobiť 10% z jej vkladu. Keď jej táto suma bola v novembri 2012 (po tom, ako S. predala nehnuteľnosť žalovanej v druhom rade), viac sa o túto transakciu nezaujímala.

13.2. Podľa § 37 odsek 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

13.2.1. Prvé dve podmienky platnosti právneho úkonu sa týkajú vôle konajúcej osoby. Vôľa je základným prvkom právnych úkonov, a preto sa na ich vznik vyžaduje danosť vôle. Pritom nestačí danosť akejkoľvek vôle. Vôľa má právnu relevanciu len vtedy, ak vyhovuje náležitostiam, ktoré predpisuje právo. Občianskym právom požadovanou náležitosťou takejto vôle, okrem toho, že to musí byť vôľa skutočne daná, je to, aby bola vážna, bez omylu a slobodná. Právny úkon je urobený vážne, ak vôľa smeruje naozaj k uskutočneniu právneho úkonu. Vôľa nie je vážna, ak prejavujúci nechcel vyvolať právne následky, ktoré by inak v dôsledku prejavu takej vôle nastali.

13.2.2. Vôľa, ktorá nie je vážna (nesleduje právne následky), nemôže byť vôbec základom právneho úkonu, a preto ide o absolútne neplatný právny úkon. O neplatnosti zmluvy pre nedostatok vážnosti vôle strán spočívajúcej v simulácii možno uvažovať len v prípade, že vôľu uzavrieť zmluvu nemá ani jedna zmluvná strana. Pokiaľ jedna strana chce zmluvu uzavrieť a byť jej obsahom viazaná, zatiaľ čo druhá

strana koná „naoko“, bez toho, aby to druhej strane muselo byť zrejmé, ide u strany konajúcej „nevážne“ len o mentálnu rezerváciu, ktorá nemôže mať vplyv na platnosť právneho úkonu.

13.2.3. Prípadosť nevážnej vôle je simulovaný právny úkon, t. j. právny úkon, ktorý bol urobený zo žartu, pri hre a pod. Ide o predstieraný prejav, ktorý má pôsobiť ako vážny úkon, ale v skutočnosti vážny nie je, lebo nevyjadruje vôľu spôsobiť právne následky. Simulovaný právny úkon je pre nedostatok vážnosti vôle podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatný. Táto neplatnosť sa uplatní vo vzťahu oboch účastníkov právneho úkonu, pretože obaja vedeli, že ide o simuláciu, a teda ani jeden z nich sa nemôže dovoliť dôvery v urobený prejav.

13.2.4. Existenciu vážnej vôle k právnomu úkonu je možné posúdiť z objektívnych skutočností, za ktorých bol urobený, najmä, ak bol urobený spôsobom a za okolností, ktoré nevzbudzujú pochybnosti, že subjekt prejavujúci vôľu zamýšľal privodiť právne účinky, ktoré zákon s takým prejavom vôle spája. Ak vzniknú pochybnosti o vážnosti vôle, je potrebné posudzovať konkrétne okolnosti prípadu; na ich podklade a z hľadiska ich vzájomných súvislostí je možné vysloviť príslušný záver. O nedostatok vážnosti vôle ide vtedy, keď sa zdanlivo prejavuje vôľa, ktorá v skutočnosti neexistuje, resp. síce existuje, avšak v inej kvalite, než to ukazuje jej prejav. K takýmto prejavom vôle patria medziiným úkony urobené s vnútornou výhradou a simulované právne úkony. Pokiaľ právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti (§ 41a ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka). Z uvedeného potom vyplýva, že ak má byť určitým právnym úkonom urobeným len „naoko“ (tzv. simulovaným právnym úkonom) zastieraný iný právny úkon (tzv. disimulovaný právny úkon), je simulovaný právny úkon neplatný z dôvodu nedostatku skutočnej vôle konajúcich subjektov urobiť tento úkon. V takých prípadoch platí zastieraný právny úkon; podmienkou ale je, že zastieraný právny úkon zodpovedá vôli subjektov a že spĺňa náležitosti požadované zákonom pre jeho platnosť. Pokiaľ by bol sám zastieraný právny úkon nedovolený (priečil by sa zákonu), bol by tiež neplatný (§ 39 Občianskeho zákonníka). Tento záver zodpovedá aj súdnej praxi, napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo/1993/2003 z 24. 06. 2004, aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 144/2010).

13.3. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dôvody a skutočnosti, zhodne s názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní preukázala, že nemala vôľu uzatvoriť kúpnu zmluvu a previesť vlastnícke právo na žalovanú v prvom rade. Z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že kúpnu zmluvu žalovaná v prvom rade uzavrela iba „naoko“, nehnuteľnosť nechcela nadobudnúť v dobrej viere a s dobrým úmyslom túto vlastniť, ale primárny bol pre ňu obchod a zisk, ktorý jej kúpa nehnuteľnosti mala priniesť. Žalovaná v prvom rade sa ani nesprávala ako skutočný vlastník, ktorý chce nadobudnúť nehnuteľnosť, pretože túto si pred kúpou nebola ani fyzicky ohliadnuť, po nadobudnutí vlastníckeho práva k bytu si neuplatňovala svoje práva a žalobkyňu nechala v predmetnom byte bývať. Ako sama uviedla vo svojej výpovedi, všetko vybavovala S., za predmetnú nehnuteľnosť zaplatila iba sumu 31 000 eur s tým, že z následného predaja sa jej táto suma vráti zvýšená o 10%. Taktiež sa zaviazala, zrejme ústne svedkyňa S., nedisponovať predmetnou nehnuteľnosťou, t.j. nevyužívať všetky práva spojené s touto nehnuteľnosťou, nakoľko naďalej s ňou disponovala svedkyňa S. a tiež, že mala záujem iba na tejto „transakcii“ zarobiť 10% tak, ako to bolo v obdobných prípadoch. O tom, že s nehnuteľnosťou naďalej disponovala svedkyňa S., svedčí aj výpoveď žalovanej v prvom rade na pojednávaní dňa 04. 02. 2015 („... boli sme dohodnuté, že ja s nehnuteľnosťou nebudem nijako nakladať, že ona nájde kupca, boli sme dohodnutí, že do roka to predá a mne sa vrátia finančné prostriedky, ktoré som do toho vložila s dohodnutým 10% úrokom“).

13.3.1. Z uvedeného teda vyplýva, že účastníci zmluvy (žalobkyňa a žalovaná v prvom rade), označenej ako „kúpna zmluva“ len predstierali uzatvorenie kúpnej zmluvy, pretože v skutočnosti mala žalobkyňa vôľu zabezpečiť pohľadávku titulom pôžičky v sume 15 000 eur, ktorú mala poskytnúť práve svedkyňa S. a ktorú jej odovzdal svedok W.. Po vrátení sumy 15 000 eur mala byť žalobkyňa predmetná nehnuteľnosť vrátená formou spätnej kúpy. Tieto skutočnosti tvrdila v konaní žalobkyňa a potvrdil ich aj svedok W.. Žalovaná v prvom rade predmetnú kúpnu zmluvu uzavrela tiež iba „naoko“, nakoľko ju nemienila užívať vo svoj prospech, ale dispozičné právo s ňou prenechala svedkyňa S. Keďže predmetná „kúpna zmluva“ ako dvojstranný právny úkon nebola urobená vážne (absentoval v nej jeden prvok vôle - vážnosť), je takáto simulovaná zmluva podľa § 37 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. V skutočnosti mala byť uzavretá zmluva o zabezpečovacom prevode práva. Ich disimulovaný právny úkon (zmluva o zabezpečovacom prevode práva), by mohol byť platný iba vtedy, ak by spĺňal všetky náležitosti právneho úkonu, čo sa v danom prípade nestalo. I keď zákonu neodporovalo samotné uzatvorenie kúpnej zmluvy, išlo o rozpor s ním, nakoľko predmetná zmluva mala predstavovať tzv. „prepadný záloh“ s úmyslom obísť kogentnú úpravu záložného práva (viď R 20/2006, NS SR 2MCdo 2/2006). Dohoda, ktorej skutočným zmyslom je - bez ohľadu na jej označenie - dojednanie tzv. „prepadného zálohu“ (uspokojenie

pohľadávky záložného veriteľa tým, že mu pripadne záloh do vlastníctva), je v rozpore s účelom záložného práva a v dôsledku toho neplatná pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

13.3.2. Na základe týchto skutočností odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k jednoznačnému záveru o absolútnej neplatnosti „kúpnej zmluvy“ uzavretej medzi žalobkyňou a žalovanou dňa 08. 06. 2012.

14. Na základe, že kúpna zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a žalovanou v prvom rade, je absolútne neplatným právnym úkonom, nebolo možné následne platne nadobudnúť vlastnícke právo žalovanej v druhom rade na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 29. 11. 2012 medzi žalovanou v prvom rade a žalovanou v druhom rade, a to ani na základe toho, že žalovaná v druhom rade uzavrela predmetnú zmluvu v dobrej viere, že žalovaná v prvom rade je vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Veľkého senátu NS SR z 27. 04. 2021 sp.zn. 1Vdo 2/2020. Zo záverov tohto rozhodnutia vyplýva, že: „Na základe absolútne neplatného právneho úkonu nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo, a to ani v prípade, že na jeho podklade bol uskutočnený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. S poukazom na právnu zásadu, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má (nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet), nemôže platne previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti na inú osobu ten, kto je na základe absolútne neplatného právneho úkonu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník nehnuteľností. Dobrá viera nadobúdateľa, že hnutelnú alebo nehnuteľnú vec nadobúda od vlastníka, má vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva, len pokiaľ zákon v taxatívne vymedzených prípadoch nadobudnutie vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru ich nadobúdateľa výslovne upravuje. V iných prípadoch práva úprava de lege lata nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje. Ustanoveniu § 70 ods. 1 zákona číslo 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), ktoré upravuje hodnovernosť údajov katastra, nezodpovedá výklad, podľa ktorého už len sama evidencia vlastníctva nehnuteľností v katastri nehnuteľností zakladá dobú vieru evidovaného vlastníka v to, že je vlastník“.

14.1. S poukazom na tieto závery Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR, ktoré sú aplikovateľné aj v danej veci, je nesporný záver, že žalovaná za situácie, že „kúpna zmluva“ uzavretá medzi žalobkyňou a žalovanou v prvom rade bola vyhlásená za absolútne neplatný právny úkon, nemohla ani v dobrej viere, ani platne nadobudnúť do vlastníctva sporné nehnuteľnosti, ktorých pôvodnou vlastníčkou bola žalobkyňa a ktoré mala nadobudnúť kúpnu zmluvou od žalovanej v prvom rade. Žalovaná v prvom rade na základe absolútne neplatného právneho úkonu (kúpnej zmluvy zo dňa 08. 06. 2012), nemohla platne previesť vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam v prospech žalovanej v druhom rade, nakoľko nemohla nimi disponovať, keďže ich platne nenadobudla a teda sa nestala ich vlastníčkou s právom dispozície s týmito nehnuteľnosťami. Aj za situácie, že žalovaná v druhom rade tvrdí, že vlastnícke právo nadobudla v dobrej viere, na základe neplatného právneho úkonu, nebolo možné poskytnúť jej pri posudzovaní dobromyseľnosti právnu ochranu. Z týchto dôvodov je aj kúpna zmluva uzavretá medzi žalovanou v prvom rade a žalovanou v druhom rade neplatným právnym úkonom, čo má za následok nemožnosť platne nadobudnúť vlastnícke právo žalovanou v druhom rade k sporným nehnuteľnostiam.

15. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, odvolací súd iba dodáva, že z vykonaného dokazovania bolo nesporne preukázané, že v danom prípade existovala skupina ľudí vzájomne prepojených, ktorí koordinovaným konaním vytvorili a uplatňovali na rôznych miestach Slovenska podvodnú schému s cieľom zameraným na získanie neoprávnených a bezdôvodných finančných plnení, tzv. investorov, poskytujúcich finančné prostriedky na výplatu dlhov osôb vo finančnej núdzi, ktorí disponovali nehnuteľnosťami. Išlo sa o nastrčené osoby v pozícii úverového dlžníka a kupujúceho (nehnuteľnosti) bez skutočnej vôle nehnuteľnosť vlastníť. Nehnuteľnosti boli kupované od osôb v nepriaznivej finančnej situácii, ktorým bola zo strany tejto organizovanej skupiny nepravdivo prezentovaná schéma riešenia ich zlej finančnej situácie a prostriedkov na prefinancovanie dlhov a odvrátenie hroziaceho nebezpečenstva straty nehnuteľnosti. Takéto konanie nemôže požívať právnu ochranu, keďže bolo nesporné, že v danom prípade išlo o nekalé podvodné konanie ohľadne prevodu nehnuteľností, čo potvrdzuje fakt, že tu existovala organizovaná skupina ľudí podieľajúca sa na kúpe a predaji nehnuteľností. Tieto skutočnosti a fakty potvrdzuje aj prebiehajúce trestné konanie na Okresnom súde v Žiline pod č.k. 1T/31/2017, v ktorom rozhoduje súd o obžalobe okresného prokurátora aj proti obžalovaným Q.ovi W.ovi a Zlatici Herkovej, pričom jedným zo skutkov trestného činu podvodu, je aj skutok voči žalobkyňi, v ktorom žalobkyňa vystupuje ako poškodená. Je pravdou, že predmetné trestné konanie nie je doteraz rozhodnuté a právoplatne skončené, preto podľa zásady prezumpcie nevinu, nie je

možné závery vyšetrovania a obžaloby prijať ako nezvratné a rozhodujúce a súd v tomto konaní nemôže byť nimi viazaný. Odvolací súd však na toto konanie iba poukazuje s tým, že konanie obžalovaných W. a S. je predmetom tohto trestného konania aj za skutok, ktorý spáchali voči žalobkyni na nehnuteľnostiach, o určenie vlastníckeho práva ktorých sa žalobkyňa v danom konaní domáha.

16. Žalobkyňa aj v odvolacom konaní navrhla prerušenie tohto konania do právoplatného skončenia trestného konania, prebiehajúceho na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 1T/31/2017.

16.1. Odvolací súd tomuto návrhu žalobkyne nevyhovел dôvodiac, že z hľadiska hospodárnosti, efektívnosti konania, nie je dôvod na vyčkание rozhodnutia v danej trestnej veci, nakoľko tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd zhodne vyhlásili kúpnu zmluvu uzavretú dňa 08. 06. 2012 medzi žalobkyňou a žalovanou v prvom rade za absolútne neplatný právny úkon. V dôsledku tejto neplatnosti je neplatná aj kúpna zmluva, predmetom ktorej boli sporné nehnuteľnosti, uzavretá medzi žalovanou v prvom rade a žalovanou v druhom rade. Z tohto dôvodu preto bolo súdom prvej inštancie určené, že vlastníčkou sporných nehnuteľností je žalobkyňa. Odvolací súd toto rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Na základe tejto skutočnosti potom nie je dôvod na prerušenie konania a vyčkание na rozhodnutie v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Žilina. Návrh žalobkyne na prerušenie konania preto zamietol ako nedôvodný.

17. Ustanovenie § 387 ods. 3 CSP ukladá odvolaciemu súdu vysporiadať sa s podstatnými námietkami uvedenými v podanom odvolaní.

17.1. Žalovaná v druhom rade v podanom odvolaní namietala, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17.1.1. Procesným postupom sa v súdnej praxi rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie, vykonával dokazovanie, zohľadňoval procesné oprávnenia strán sporu, dbal o ich rovné postavenie a vytváral im procesnú možnosť na realizáciu ich procesných oprávnení v súlade so zákonom). O nesprávny procesný postup ide v prípade vedenia sporu, pri ktorom konajúci súd nerešpektuje procesné ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich civilné konanie. Z hľadiska uvedeného ustanovenia je relevantný len procesne nesprávny postup súdu závažnej intenzity, v dôsledku ktorého bola strane zmarená možnosť jej aktívnej účasti na konaní a prekazená realizácia jej patriacich procesných práv (uznesenie NS SR sp.zn.. 3Cdo 176/2019).

17.1.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor), znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012, aj 3Cdo 176/2019). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva (uznesenie NS SR sp.zn. 5Cdo 226/2018).

17.1.3. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03, aj uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo 176/2019).

17.2. V kontexte tejto vyššie uvedenej súdnej praxe a rozhodnutí súdnych autorít, odvolateľkou namietané procesné pochybenie súdu prvej inštancie, spočívajúce v nedoručení prípisu žalobkyne zo dňa 16. 03. 2018 právnemu zástupcovi žalovanej v druhom rade, opätovné predvolávanie svedkov W. a S. nevyjadrenie k fotokópii príjmového dokladu, zmätočné vyhlasovanie uznesenia o skončení dokazovania súdom prvej inštancie, vyhlásenie rozsudku po viac ako siedmych mesiacoch odo dňa, kedy došlo k odročeniu pojednávania za účelom vyhlásenia rozsudku, neoboznámenie žalovanej v druhom rade s návrhom zo dňa 30. 11. 2018 a jeho opakované nedoručenie, oboznámenie spisu 14C 315/2015 po vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania, doručenie písomného vyhotovenia rozsudku po takmer roku od jeho vyhlásenia bez predĺženia lehoty na vypracovanie písomného znenia rozsudku, odvolací súd nevyhodnotil ako podstatné a dostatočne intenzívne, majúce za následok porušenie práva žalovanej na spravodlivý súdny proces. Na jednej strane je nesporné, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k takémuto procesnému pochybeniu, na druhej strane však je potrebné poukázať na skutočnosť, že žalovanej v druhom rade nebola odňatá možnosť vyjadriť sa tak k oboznamovaným listinným dôkazom, ako aj k návrhom žalobkyne na pojednávaniach, na ktorých sa zúčastnil a ktoré súd prvej inštancie vykonal. Zo spisu vyplýva, že lehota na napísanie písomného vyhotovenia rozsudku bola predsedníčkou súdu prvej inštancie predĺžená do 26. 03. 2020, v ktorej lehote bol aj rozsudok súdu prvej inštancie písomne vyhotovený. Odvolací súd tiež dodáva, že tieto procesné pochybenia neboli takej intenzity a takého závažného charakteru, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces žalovanej v druhom rade. Sama žalovaná v druhom rade v podanom odvolaní, pri namietaní nedoručenia vyjadrenia žalobkyne zo dňa 16. 03. 2018 uviedla, že k týmto návrhom žalobkyne zaujala stanovisko na pojednávaní dňa 03. 05. 2018.

17.2.1.Z uvedených dôvodov odvolací súd námietku žalovaného v druhom rade neakceptoval a vyhodnotil ju ako nedôvodnú a účelovú.

17.3. Odvolateľka ďalej v podanom odvolaní namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, spočívajúcu v nedostatočnom odôvodnení.

17.3.1. Odvolací súd poukazuje na už stálu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v danom prípade konkrétne na rozhodnutie sp.zn. 3Cdo 118/2016, v ktorom dovolací súd uviedol, že: „nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“), nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ OSP“. Obdobne argumentoval ústavný súd v uznesení zo 14. januára 2015 sp. zn. III. ÚS 1/2015 a tiež v uznesení z 26. augusta 2015 sp. zn. I. ÚS 364/2015. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016.

17.3.2.Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri B. proti T., rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (T. proti T., rozsudok z roku 2003).“

17.3.2. Uvedené stanovisko sa vzťahuje aj vady konania pred súdom prvej inštancie, na ktoré odvolací súd musí prihliadať aj bez návrhu. Civilný sporový poriadok, upravuje odvolací dôvod, odňatie možnosti konať pred súdom v ustanovení § 365 ods.1 písm. b/ CSP, a po jeho zistení umožňuje odvolaciemu súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP napadnuté rozhodnutie zrušiť. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku v danej veci však nezistil žalovanou namietanú vadu konania, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahovalo náležitosti § 220 ods. 2 CSP, obsahovalo dôvody a úvahy, na základe ktorých v danej veci rozhodol. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku odôvodnil

svoje úvahy a iba za situácie, že žalovaná v druhom rade sa s týmito dôvodmi a rozhodnutím súdu prvej inštancie nestotožnila, nie je možné vyhodnotiť predmetný rozsudok ako nepreskúmateľný. Rozsudok súdu prvej inštancie nemusí dať odpoveď na všetky námietky a otázky žalovanej v druhom rade, pre preskúmateľnosť je postačujúce, aby súd prvej inštancie dal odpoveď na podstatné námietky, otázky, súvisiace s predmetnom konaní. Námietku žalovanej, týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia a následného odňatia možnosti strane sporu konať pred súdom, vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú.

17.4. Ďalej odvolateľka poukázala na rozpor v tvrdení žalobkyne a súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku (bod II.b/ odvolania), kde súd prvej inštancie v rozsudku v bode 33 uvádza, že žalobkyňa mala úmysel požičať si peniaze a že žalovaná v prvom rade nechcela kúpiť spornú nehnuteľnosť, ale len požičať žalobkyňu peniaze.

17.4.1. Táto skutočnosť skutočne z vykonaného dokazovania nevyplýva, nakoľko žalovaná v prvom rade vôbec nechcela požičať žalobkyňu peniaze, tieto jej požičala svedkyňa S. a odovzdal jej ich svedok W., žalovaná v druhom rade iba za účelom zisku a z dôvodu spolupráce so svedkyňou S., uzavrela predmetnú kúpnu zmluvu. Táto skutočnosť a toto nepresné odôvodnenie, vytrhnuté z kontextu odôvodnenia napadnutého rozsudku, však nemá žiadny vplyv na správnosť výroku napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie určil, že vlastníčkou sporných nehnuteľností je žalobkyňa. Odvolací súd tak, ako je vyššie uvedené, sa s týmto záverom v plnom rozsahu stotožnil. Z uvedeného dôvodu preto námietku žalovanej neakceptoval a vyhodnotil ju ako účelovú.

17.5. Žalovaná v druhom rade ďalej v podanom odvolaní namieta, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal aj s výpoveďou žalovanej v prvom rade, svedka W. a samotnej žalobkyne.

17.5.1. Odvolací súd k tejto námietke žalovanej v druhom rade iba uvádza, že odvolací súd v dôvodoch tohto rozhodnutia sa s uvedenými námietkami vysporiadal, uviedol dôvody absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovanou v prvom rade a žalobkyňou a následne kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovanou v prvom rade a žalovanou v druhom rade. Taktiež sa vyjadril k vôle účastníkov uzavrieť tieto zmluvy, ako aj k simulovanému, či disimulovanému právnomu úkonu. Žalovaná iba účelovo vyberá a vytrhuje z kontextu výpovedí tak žalobkyne, ako aj žalovanej v prvom rade, či svedka W. tie vety, ktoré spochybňuje bez riadnej nadväznosti na ďalšie vyjadrenia a výpovede. Taktiež sa odvolací súd vyjadril aj k absencii vôle tak žalobkyne, ako aj žalovanej v prvom rade uzavrieť kúpnu zmluvu dňa 08. 06. 2012. Na tieto dôvody, uvedené v tomto rozhodnutí, ďalej iba poukazuje.

17.6. Žalovaná v druhom rade, odvolateľka, sa vyjadruje k údajnej existencii „zmluvy o pôžičke“. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaná v druhom rade vstúpila do tohto procesu až naposledy, keď uzavrela kúpnu zmluvu so žalovanou v prvom rade dňa 26. 11. 2012, pričom v predchádzajúcich úkonoch ich účastníčkou nebola. Nebola pri rokovaní svedka W. a žalobkyne, neboli jej zrejme okolnosti, za ktorých sa celý proces začal, vychádza iba z dôkazov produkovaných v tomto konaní, pričom z nich interpretuje tie skutočnosti, ktoré v konečnom dôsledku svedčia v jej prospech. Namieta existenciu zmluvy o pôžičke, pričom vôbec nebola účastníčkou tohto úkonu. Pôžička v sume 15 000 eur bola preukázaná jednak výpoveďou žalobkyne a tiež výpoveďou svedka W., pričom nepriamo bola preukázaná aj žalovanou v prvom rade. Spochybňovať tento úkon, keď nebola jeho účastníčkou nie je na mieste a odvolací súd túto námietku žalovanej vyhodnotil ako účelovú. Namieta, že v spise sa žiadna zmluva o zabezpečovacom prevode práva nenachádza. Táto sa však ani do spisu založená nemohla byť, nakoľko v danom prípade žiadna takáto zmluva podpísaná nebola, avšak žalobkyňa sa domnievala, že takáto zmluva mala byť podpísaná a nie kúpna zmluva.

17.7. K ďalšej námietke odvolateľky, že z bodu 36 napadnutého rozsudku nie je zrejmé, či mal súd prvej inštancie na mysli, že kúpnu zmluvou sa obchádzal zákon, alebo či bola kúpna zmluva v rozpore so zákonom, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie tohto rozhodnutia, uvedené v bodoch 13. a 14.

18. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku (IV.) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

19. Odvolací súd záverom iba poznamenáva, že z rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu vyplýva, že závery, uvedené v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu sú zhodné so závermi uvedenými v rozhodnutí 9Co 226/2019, v ktorom odvolací súd prejednával obdobný prípad konania svedkov W. a Herkovej, avšak s iným žalobcom.

20. Odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania (výrok II. a výrok V. napadnutého rozsudku) a to najmä z dôvodu, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania sa nezaoberal, či v danom konaní boli splnené podmienky ustanovenia

§ 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

20.1. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Podľa tohto ustanovenia, súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, ak vzhľadom na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa. Aplikácia tohto ustanovenia musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočný charakter (napr. R 34/1982). Pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa tohto ustanovenia musia byť kumulatívne splnené dve podmienky, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (uznesenie NS SR sp.zn. 2MCdo 17/2009, 5Cdo 67/2010, 3MCdo 46/2012, 6MCdo 5/2011, 5MCdo 24/2011, 7 Cdo 129/2011, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 147/2008, I. ÚS 248/2010, I. ÚS 469/2013, II. ÚS 158/2015) je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania, výnimočne prihliadnuť.

20.2. Keďže súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania absolútne opomenul skúmať, či v danej veci na strane tak úspešnej, ako aj neúspešnej strane je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa a výnimočnosť tohto konania, ktoré je povinný skúmať, odvolací súd nemal dostatok dôvodov na potvrdenie napadnutého rozsudku v časti náhrady trov konania, resp. na jeho zmenu. Z tohto dôvodu preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie, a to navyše za situácie, že tieto výroky namietali obe strany sporu práve z dôvodov existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa.

20.3. Povinnosťou súdu prvej inštancie preto bude skúmať práve existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa a výnimočnosť tohto konania. Až následne bude môcť rozhodnúť o nároku strán sporu o náhrade trov celého konania, vrátane trov odvolacieho konania.

21. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov v senáte 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).